

kaj jim hočemo? Povej mi neko sredstvo proti temu! Obžalujem pa, da sodi naš bajé jako narodni dopisnik, kar je pa nam do sedaj še celo neznano, o našem gotovo poštemem društvu za vsako reč tako krivično. Prijatelj, mislim, da si že imel dovolje časa se prepričevati o naših gotovo narodnih mislih, če imaš zdravo pamet, dober sluh in pogled. Zato pa obžalujemo, da si tokrat namočil pero ter naše društvo očrnil. Stopi v našo vrsto pa bode tudi tvoja beseda veljala, če bode pametnejša.

Od sv. Roperta v slov. gor. (Napredovanje.) Z mesecem septembrom pričelo je tukajšnje bralno društvo drugo leto svojega delovanja. V načelstvo izvoljeni so sledeči p. n. pospodje: Anton Živko je predsednik, Janez Krajnc predsednikov namestnik, Ivan Vrlič blagajnik, Simon Ješovnik in Bolfank Dotalj sta društvena odbornika. — Pri tej priliki se mora izjaviti nekaj povhalnih pa tudi nekaj grajalnih besedi. Javna pohvala izreka se v prvi vrsti dijakom za njih trud, ki so od tako daleč prišli, da so razveselili Roperčane in izvršili svojo igro „šolski nadzornik.“ Častitati moramo vsem igralcem in igralkama, da so nas tako iznenadili z nepričakovano dobrim uspehom; posebno odlikovala ter obče odobravanje in občudovanje pa je pri občinstvu našla „Jelica“ (Lizika Ropova pri sv. Lenartu.) Javna pohvala izreka se nadalje vsem onim, s pomočjo katerih se je pri tako neugodnem položaju obstanek društva ohranil, posebno zdajnemu g. predsedniku. On je pokazal, da ima um in srce za kaj višjega t. j. za svoj napredek in za napredek naroda; drugi pa, ki so pri tako lepem vremenu „za pečjo“ ostali, so tudi pokazali, da so „zmrznjenci“, kakor se jim rado očita. Najlepše pa so tisti odkrili, kako daleč sega njihov razum o narodnih društvih, ki so celo reč otročarijo imenovali. Slava tebi, Roperčka fara, da imaš take „špiessburgarje!“ Na svidenje!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nj. veličanstvo, svitli-cesar bode te dni na nemških tleh ter gost nemškega cesarja na graščini Rohnstock v Šleziji. Ker bode svitli cesar v pričo vojaških vaj, ki jih imajo ondi nemški vojaki ter ga spremlja tje tudi minister za zunanje zadeve, grof Kalnoky, sodimo, da se ukrene tudi v političnih rečeh kaj med cesarjema in je torej vsekako nekaj pomena na tem shodu prevzvišenih vladarjev. — Volitve v dež. zbor nižje Avstrije izvršijo se v prihodnjem tednu in nemški konservativci upajo, da dobijo nekaj poslancev več, kakor so jih doslej imeli. — Razstava v Gradcu trpi še do dne 4. oktobra. V tem tednu je bila goveja živina na vrsti in je je prišlo največ iz nemškega Štajarja, iz

večine pa iz raznih graščin. Darila so razdelili torej tudi le med nje, na živino kmečkih posestnikov ostalo jih je le malo. — Štajarski dež. zbor snide se še le v drugi polovici prihodnjega meseca, torej ob istem času, kakor v drugih deželah. — Na Koroškem je umrl J. Seebacher ali po pravem Jezernik, župan v Vetrinji in svoje dni steber „bauernbunda“. Zadnja leta se mu ni godilo dobro na njegovem gospodarstvu in zato mož ni imel več toliko veselja do liberalnega društva, katero je bilo največ krivo njegove bēde. — Na Kranjskem toži domače ljudstvo čez uradnike po raznih tovarnah, češ, da so sami tujei in oholo ravnajo z delalci, če so domači, slovenski. No v tem se jim pa že lahko pomaga, saj so obrtnijski nadzorniki nastavljeni za to, da se izpravi iz tovaren kriviča, če se vtepe kedaj va-nje. — Ces. namestniku za Primorje, vit. Rinaldiniju so razne občine, ki jih je obiskal, razodele svoje želje in v tem tudi to, da bi rade, naj se jim iz c. kr. uradov le slovenski dopisuje, ne pa, kakor doslej po gostem, laški. — V Gorici še je vselej prepir za voljo vode, katere pogreša mesto a grof Coronini mu je ne dovoli napeljati iz njegovega zemijišča, da-si nima več za to pravice. — V Trstu so zaprli nekaj laških mladičev, ki so na sumu, da so izdelovali petarde ter jih nastavljali po mestu. — Veliko torpedno ladije bodo dne 25. t. m. izpustili v Pulji na morje. Ladija nosi ime „cesarica Elizabeta“ in je brž ena največjih v vrsti torpednic. — V zastopu mesta Zagreb niso smeli čestitke poslati škofu dr. Strossmayrju o njegovi 40letnici. Se ve, da bi se bilo madjarsko nebo potem posulo! — Ogerska vlada je že vendar pričela delo pri „Železnih vratih“ na reki Donava in minister grof Szápáry je prišel sam doli ter se je ondi sešel s srbskim ministrom Gruičem. Poruvnanja reke je bilo že iz davna treba in če se posreči, bode to na korist tudi kupčiji z lesom. — Dež. maršal za Galicijo postane knez Evstahij Szanguszko in pravi se, da ima knez tudi pri poljskih poslancih veliko veljave.

Vunanje države. Ne bode brez pomena, da se mudi nemški poslanik pri sv. očetu v Rimu, pl. Schlözer, gredoč na svoje mesto, na Dunaji pri poslaniku sv. očeta, nadškofu Galimbertiji. Pravi se, da zastopa le-ta Nemčijo, kar se tiče zunanjih zadev pri glavarji katoliške cerkve. — Iz ministerstva pri kralji Umbertu t. j. v Italiji stopi denarni minister, Deismittoda. Mož menda ni več framasonom po volji in neko obnašanje od njegove strani, more biti radovoljno, služi Crispiju dobro, da ga odpravi iz ministerstva. — V Španiji še ni konca kolere, vendar pa se pravi, da pojemlje in, če je verjeti poročilom, število taci, ki so na njej vzboreli, se manjše v resnici. — Na Franco-

skem se godi sedaj nekaj, česar je bilo pač že dolgo treba: general Boulanger in njegova stranka podaja orožje, to se pravi, da jej čez par dni ne bode več sledú. — Shod katoliških veljakov v Belgiji je bil v resnici velik in tudi sklepi, ki so jih na njem storili, so znamenje za to, da imajo delalci pričakovati vzboljšanja le ta čas, ako se držijo katol. cerkve. — Kar se tiče Anglije, ni ji v tem času kaj reči. Na to pa gleda njena vlada, da obdrži vse niti v rokah, ki jih je treba pri mreži, ki obsega trgovino vsega sveta. — Nemški cesar Viljem II. pride prve dni oktobra meseca na Dunaj in tu se vršijo že tudi vse mogoče priprave za to, da ga vsprejme glavno mesto našega cesarstva v vsem blesku. Mi pa se skorej bojimo, da bode v tej reči preveč, eno pa nas v tem tolaži, da cesar ni prijatelj framasonov. — Iz Rusije prihaja glas, ki za naše cesarstvo ni posebno prijazen, vendar pa ni tak glas za to, da se mu verjame. Doslej ruski car nikjer nikoli ni kazal do našega cesarja sovraštva, potem pa, kar se piše sedaj v listih o njem, želel bi on dnes raji, kakor jutri vojsko z Avstrijo. — Pri Bolgarih se nam zdi, da se vršijo stvari, kakor je tam ravno mogoče, mirno pa z nekacim strahom, kaj da prinese kje že more biti jutrašnji dan. — Turški sultan kaže v novem času nekaj več prijazno lice do Rusije, kakor je bila to doslej navada. To pa še godi menda najbolj zavoljo denarja, da mu ga ne bode tako hitro treba šteti. — Na otoku Kreta je sedaj vse tiho, človek skorej ne ve več, da je bila ondi še pred par meseci velika ustaja. — V Afriki dela Emin paša z veliko srečo za Nemčijo in če mu pojde še dalje tako po sreči, bode v kratkem času več nemške zemlje v Afriki, kakor je imajo doma, v Evropi. — Iz Amerike ni poročil, ki so za to, da jih objavimo na tem mestu. Nesreče, posebno pri železnicah, pa niso več tam nove, kakor žal, da tudi pri nas niso.

Za poduk in kratek čas.

Iz Slovenije do Adrije.

(Potopisna črtica.)

(Dalje.)

Predragi čitatelj ali blaga čitateljica, kaj ne, sreča nama je mila, le glej zdajci otvori se rakev, ker se bo služila sv. maša „na počitanje velikoy svetca“ pri odprti rakvi. Potrpiva toraj malo in priporočiva tudi midva sebe in svoje drage mogočni priprošnji velikega svetnika! Mej tem si pa tudi lahko ogledava raznovrstna darila in dragocenosti, razobešene na steklu za pokrovom krste, koje so darovali ljudje iz hvaležnosti za vslišane prošnje in spolnjene želje. Glej, tu visijo drazi zlati prstani, zlate verižice,

uhani, zlate in srebrne svetinje in medaljoni ite. Sv. obhajilo je minolo; kaj pa ta ropot? Ta ropot delajo sicer malo neokretni, a pobožni Dalmatinci, ki so prišli od daleč sv. Simeona v svoji potrebi prosit njegove priprošnje in se sedaj kar gnetejo, da bi ja noben ne zamudil poljubiti krste in svetnika vsaj hipoma pogledati. Počakajva, da so gotovi, videla bova potem vse tem bolje. Le glej, kako matere svoje nedolžne otroke vzdigujejo, da tudi njim „velike moči“ svetnikove pokažejo in kako ljudje duhovniku pri rakvi stoječemu svoje rožne vence molè, da jih malo ob rakvi obdrgne. Evo končana je dolga vrsta. Pojdiva toraj po stopnicah do rake in poglejva z lastnimi očmi čudež, ki oznanja tudi največjemu brezbožnežu, da je le vsegamogočnost Božja v stanu telo trohljivega človeka skoz devetnajst sto let tako ohraniti. Le poglej obraz, se li ti on ne zdi, da gledaš spečega človeka, kako dobro je ohranjen, visoko, široko čelo, na glavi sivi lasje, usta zamašena, z bombažem, kaj ne, ta obraz je istega Simeona, kojega iz njegovih slik poznavam? In tam na prstu leve roke ima dragocene prstane, vse velikodušni dar kraljice Elizabete od leta 1371. In ta oprava, kako umetalna in dragocena je, vse je z zlatom in srebrom prepreženo!

Prenos sv. trupla v Zadar.

Sedaj se nam pa ne hote vsiljuje vprašanje in sicer je-li res to truplo, truplo sv. Simeona, kedaj in kje se je našlo in kedaj, kako se je v Zadar preneslo?

Da je truplo v resnici sv. Simeona, dokazano je po listinah in čudežih, o čemer se v naslednjem prepričamo.

Na drugo vprašanje pa se na podlagi zgodovinskih podatkov ne da odgovoriti.

Bolj obširno pa lahko odgovorimo na vprašanje „kedaj in kako se je truplo v Zadar prineslo?“ in sicer na podlagi knjižice: „Život S. Šimuna pravednika, proroka in molitve na slavu istoga Svetca u Zadru 1869.“

Kako je prišlo, da so ravno naši bratje Hrvatje tako srečni, da so dobili v svojo pokrajino tako dragoceno svetinjo in kako je dospel Zadar do tolike časti tako sijajnega darú?

Po človeški naredbi in nameri bile bi imele Benetke vzprejeti v svoje ozidje ostanke sv. Simeona, a božja previdnost je hotela drugače. (Dalje prih.)

Smešnica 38. Dijak, znan zapravljivec, je kedaj že v hudih stiskah, ker ne dobi brž z doma denarja, zato brzjavim domov: „Oče, kje pa ostane denar?“ Oče pa mu hitro brzjavim na to: „Sin, v mojem žepu!“

Razne stvari.

(Od potovanja.) Mil. knezoškof so se odpeljali zdraviti se v Tirole ter jih, kakor se